

пояса си и ще го заколи. Но вмѣсто това, воденичарътъ се доближи до него, хвана го за ржка, помогна му да стане, поведе го.

Приблжиха се момчетата да видятъ, какво ще стане понататъкъ. Чуха, какъ воденичарътъ говорѣше на изплашения имъ другаръ: „Не бой се, нѣма да те бия, ела да ти дамъ малко водица — глътни да ти мине страха“.

Даде вода на падналото момче, остави го на единъ поваленъ предъ воденицата водениченъ камъкъ, да си почине и да се успокои. Чуха го следъ малко да казва: „Следъ като си починешъ, иди кажи на другаритѣ си, да не ми правятъ повече пакости. Нали не е хубаво да ме ядосвате и да ви гоня?“

Момчетата занѣмѣха изненадани, трогнати и засрамени отъ великодушieto на воденичаря.

— Да отидемъ и да му се извинимъ, — каза едно отъ момчетата. Всички отидоха, извиниха се и обещаха, никога вече да не правятъ пакости. Засмѣ се воденичарътъ, повѣрва имъ. Оттогава престанаха момчетата да пакостятъ не само на воденичаря, но и на когото и да било.

ПРОЛѢТЕНЪ ДЪЖДЪ

Звѣнъ — звѣнъ,
— звѣнъ — звѣнъ!
Чуй вѣвъ мрака,
какъ потраква
по прозорцитѣ дъжда;
ти го чувашъ вѣвъ сѣня,
какъ приспива те за сѣнь.
Не се чува други звѣнъ
нанавѣнъ,
само неговото — звѣнъ.
звѣнъ,
звѣнъ,
звѣнъ!

Всѣка капчица вода
шепне тихичко въ нощта
приказки за тебъ, дете.
Слушай приказкитѣ ти,
и предъ твоитѣ очи
чуденъ свѣтъ ще израсте.

Житеното зърно спи,
спятъ цвѣтя
и семена,
но дъждовната вода
ги полива да растатъ,
всѣка капчица вода
ще даде цвѣтя,
цвѣтя...

Всѣки цвѣтъ
ще разцвѣти
въ капчицитѣ на дъжда.

Като житни класове
вѣнъ дъждътъ расте, расте,
и отъ мокрото небе
падатъ житни класове;
той въ нивята ще расте,
класъ и хлѣбъ, за да налѣи
и по цѣлото поле
класъ

следъ класъ
ще се люлѣи.

Чуй, навѣнъ какъ звѣнко звѣнка
по прозорцитѣ дъжда,
още трака въ полумрака
и приспива те за сѣнь.
Не се чува други звѣнъ
нанавѣнъ,
само неговото — звѣнъ,
звѣнъ,
звѣнъ,
звѣнъ!

Богданъ Овесянинъ